Моїх сестер, братів веселих я бачу. Сміються, під сяєвом сонця весняним, радіють вони.

Немов ожили мої сестри й брати, немовби воскресли вони.

А сліз я не бачу на очах: не видко. Геть висохли сльози, втомилися плакати люди. Хоч день, хоч на час одпочити хотять мої сестри, брати.

І чудно мені: я звик до сумних їх очей, до сліз цих жінок і дітей. Од батьків і синів я чув лиш прокляття сами, прокляття стражданням, борні за той хліба шматок. Сьогодні ж я бачу: сміються, радіють і кажуть: "воскресе Христос!"

Я бачу веселі обличчя… і вітер доносить до мене той радісний дзвін по церквах. Сам вітер, і дзвони, і сонце, здається, говорять – співають: "воскрес Він, Христос".

Але придивляюсь я краще і слухаю пильно – і бачу, і чую, що радість не щира… Брати мої, сестри сміються – це правда, але ж подивіться! Які вони втомлені – схудлі, нужденні, а очи горять яким хворим огнем! І видко в очах тих бажання – благання:

"О, коли б же ти, земле, воскресла! Коли вже ти справді воскреснеш, Христе? Коли?!"

Я чую виразно… В повітрі несеться сполучений стогін. Це прагне весь світ, вся голосить земля: "воскресни, воскресни!".

Он вітер легенький, мов хвилька на морі, пливе так лагідно. Він будить рослину, він сіє життя, він каже всім, кличе: "воскресни, воскресни, живи!".

Встає-оживає рослина. Травиця підносить головку, квітки вже первісні цвісти почали. Струмок гомонить кришталевий. На дереві видко життя. І чути, здається, що царство рослинне живе – оживає, встають голоси: "воскресни, воскресни, цвіти!".

А птаство щебече, а птаство співає так голосно, красно. Я чую виразно в повітрі співання пташок: "Воскресни, земле, оновися, життя!"

А річка, як море, широка, прозора! Купається сонце в воді кришталевій. Легенькі там хвилі встають. Мов з небом обнявшись, до сонця вода промовляє: "коли ж, ясне сонце, коли вже ти справді нове засіяєш на небі? коли?".

А сонце спокійно сіяє, горить. Свій промінь розкішний спиняє на закутку в полі. Багато-багато могил! І разом із вітром до їх нахиляється промінь, їх гріє, пестить. Це братерські могили, могили борців, що найбільше бажали життя оновить і упали в упертій борні…

О, як їх багато! Їм краю нема. Скрізь, подивіться, посіяно їх. Звідтіль з могил тих, до вітру, до сонця, до всього життя доносяться, чую я добре, міцні голоси: "Брати наші й сестри! Живіть для життя! Оновіть своє серце, воскресніть душею, а з вами воскресне життя! Живіть! Хай воскресне!"

І вітер, і птаство, й струмок кришталевий, і сонце – почули цей поклик…

Я чую гармонію дивно прекрасну, я чую величний, сполучений спів:

"Живіть… Хай воскресне життя… Хай сміливий дух оживе… хай воскресне, воскресне життя, оновиться воно".

Я чую… Я вірю…